Πως νικιέται ο φόβος (Αρχ. Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυκας Ι. Μ. Πατρών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Νοεμβρίου, 2020

Η ζωή του ανθρώπου είναι συνυφασμένη με τον φόβο. Και τούτο συμβαίνει λόγω της πτώσεως του πρώτου ανθρώπου στον χώρο του παραδείσου και της εξώσεώς του από αυτόν. Από την πρώτη στιγμή της γεννήσεώς του ο άνθρωπος υφίσταται την επίδραση του φόβου, καθώς έρχεται σε σχέση με τον άγνωστο γι᾽ αυτόν κόσμο. Καθώς προοδεύει στην ηλικία και έρχεται σε επαφή με τον πεπτωκότα συνάνθρωπο και γενικώτερα με το όλο κοινωνικό περιβάλλον *η βίωση του φόβου αυξάνεται και μετατρέπεται, άλλοτε υποσυνείδητα και άλλοτε ενσυνείδητα, σε αγχωτική βάσανο* που κατατρύχει την ζωή του. Αυτή η τυραννία του φόβου τον ακολουθεί συνεχώς και κορυφώνεται στις τελευταίες ημέρες και ώρες της ζωής του, όπου καλείται να αντιμετωπίσει τον θάνατο.

Υπάρχει τρόπος ή δυνατότητα να ελευθερωθεί ο άνθρωπος από αυτή την βασανιστική και φθοροποιό αιχμαλωσία του φόβου; Και βέβαια, τόσο ο τρόπος όσο και η δυνατότητα υφίστανται, όταν η ανθρώπινη θέληση συναντηθεί με την θέληση του Ενανθρωπήσαντος Λόγου του Θεού Πατρός και το αιώνιο κέλευσμα «*μη φοβού μόνον πίστευε*» (Μάρκ. 5, 36) γίνει βίωμα και πεποίθηση του κατακερματισμένου από τον φόβο ανθρώπου.

Όταν ο Θεάνθρωπος Κύριος ζητεί από το πλάσμα Του την πίστη, *για να αποδεσμευθεί από την τυραννία του φόβου, ζητεί την ουσιαστική οντολογική πίστ*η. Αυτή η πίστη δεν είναι μία εξωτερική, επιδερμική κατάσταση, αλλά μία εσωτερική βαθειά πραγματικότητα. Σ᾽ αυτή την πραγματικότητα ο άνθρωπος «ψυχή τε και σώματι», με όλο το «είναι» του, αποδέχεται τον Θεάνθρωπο Κύριο και την διδασκαλία Του, όπως αυτή εμπεριέχεται στην Αγία Γραφή, καθώς και στην διδασκαλία των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας, που είναι οι αυθεντικοί ερμηνευτές της. Δεν παραμένει ο άνθρωπος μόνον στα λόγια ότι, ναι υπάρχει Θεός, αλλά αποκτά πίστη βιωματική, πίστη κοινωνίας μετά του Θεού. Κοινωνεί εσωτερικώς, αλλά και εξωτερικώς, μέσω της ουσιαστικής μετανοίας της προσευχής και της μυστηριακής ζωής με τον Θεάνθρωπο Κύριο.

Είναι απαραίτητο η ζωή μας να μην είναι επιπόλαιη, με αποτέλεσμα να είμαστε χριστιανοί και παιδιά του Θεού εξωτερικής εμφανίσεως, αλλά είναι αναγκαίος ο αγώνας και η εσωτερική άσκηση, για να αποδεχθούμε το θέλημα του Θεού και να το

εφαρμόσουμε στην πορεία μας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο φανερώνουμε ότι πιστεύουμε στον Αυτοαποκαλυφθέντα Θεό και κοινωνούμε οντολογικά μαζί Του.

Αν υπάρχει μία τέτοια πίστη, τότε ο φόβος για το κάθε τι δεν μας κατακτά. Απευθυνόμαστε στον Δημιουργό μας με εμπιστοσύνη και ειρηνεύουμε ψυχοσωματικώς. Η εμπιστοσύνη αυτή θα αυξάνη και την αγάπη, η οποία με την σειρά της θα αποδιώκει από την ζωή μας τον φόβο. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μας βεβαιώνει γι᾽ αυτό όταν γράφει στην επιστολή του: «*φόβος ουκ έστιν εν τη αγάπη, αλλ' η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον, ότι ο φόβος κόλασιν έχει, ο δε φοβούμενος ου τετελείωται εν τη αγάπη*» (Α΄ Ιωάν. 4.18).

Έτσι η πίστη νικά τον φόβο και για το παρόν, αλλά και για το μέλλον, γιατί δεν είναι πλέον άγνωστο, αλλά γνωστό στον Δημιουργό Τριαδικό Θεό μας, στον Οποίο ακουμπούμε με εμπιστοσύνη παιδιού προς τον Πατέρα του. Και αν ο Θεός θέλει να εξελιχθεί κάποια δυσάρεστη κατάσταση, όπως την βλέπουμε να εκτυλίσσεται εμπρός μας, θα το επιτρέψει να συμβεί, για τους λόγους που γνωρίζει ο Ίδιος, οι οποίοι είναι πάντοτε σωστικοί, αρκεί να τους αποδεχθούμε. Αν όμως δεν είναι θέλημά Του να συμβεί κάτι, ακόμη κι αν βλέπουμε ότι είναι μη αναστρέψιμο για την δική μας πεπερασμένη λογική το αναμενόμενο αποτέλεσμα, θα μεταστραφεί οπωσδήποτε, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

Πολλές φορές, βεβαίως, δεν πραγματοποιείται αυτό που ήταν θέλημα Θεού να γίνει, γιατί ο Θεός βλέπει την απιστία μας. Βλέπει ότι βρισκόμαστε μέσα στον χώρο της οντολογικής φοβίας λόγω της πλήρους αποξενώσεως από τον Δημιουργό μας και για τον λόγο αυτό δεν επεμβαίνει να δώσει την κατάλληλη λύση στα προβλήματά μας.

Έχοντας αυτά υπ᾽ όψιν και αγωνιζόμενοι να τα πραγματώσουμε, θά μπορέσουμε να διεξέλθουμε με τις λιγότερες ψυχοσωματικὲς απώλειες την κατάσταση που βιώνει η Πατρίδα μας και ο καθένας προσωπικά λόγω της νόσου του νέου ***κορωναϊού.***

Πάνω από όλους και όλα βρίσκεται ο Δημιουργός του ανθρώπου και του σύμπαντος Τριαδικός Θεός, όπως κηρύσσει ὁ προφητάναξ Δαυίδ: «Του Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής, η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή» (Ψαλμ. 23, 1). Από τον ίδιο τον άνθρωπο εξαρτάται εάν θα τον επαναφέρει στην ζωή του με την οντολογική του πίστη, ώστε να ειρηνεύσει και να λυτρωθεί.

(Πηγή: Εφημερίδα "Πελοπόννησος" των Πατρών, 31/10/2020)

ΣΧΕΤΙΚΑ:

- Ο φόβος κατά τους Πατέρες
- Ο κορονοϊός και ο φόβος τού θανάτου (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος)
- Ο φόβος και η υπέρβασή του (αρχιμ. Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυκας Ι. Μ. Πατρών)
- Η θεραπευτική του φόβου: Ο φόβος του Θεού (Jean Claude Larchet)
- Ο φόβος (Jean Claude Larchet)